I sag 69/83

CHARLES LUX, tjenestemand i lønklasse A 5 ved Revisionsretten for De europæiske Fællesskaber, ved advokat Edmond Lebrun, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg på sin bopæl, 17, rue Bertholet,

sagsøger,

mod

REVISIONSRETTEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER, ved Francesco de Filippis som befuldmægtiget, bistået af advokat Lucette Defalque, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg på sit hjemsted, 29, rue Aldringen,

sagsøgt,

hvorunder der er nedlagt påstand om annullation af Revisionsrettens beslutning af 24. marts 1983 om omfordeling af stillinger mellem »formandens kabinet« og »administrationen og personaleforvaltningen«, samt om annullation af den afgørelse, der blev truffet af Revisionsrettens formand den 14. april 1983, og hvorved sagsøgerens placering er blevet ændret, således at han gør tjeneste i »administrationen og personaleforvaltningen«,

har

DOMSTOLEN (anden afdeling)

sammensat af afdelingsformanden K. Bahlmann, dommerne P. Pescatore og O. Due,

generaladvokat: P. VerLoren van Themaat
justitssekretær: ekspeditionssekretær H. A. Rühl

afsagt følgende

DOM

Sagsfremstilling

Sagens faktiske omstændigheder og parternes påstande, anbringender og argumenter kan sammenfattes således:

I — De faktiske omstændigheder

Efter at have gennemført sin juridiske uddannelse i Luxembourg, Aix-en-Provence og i Paris, har sagsøgeren fået advokatbestalling den 4. juni 1969 i Luxembourg. Parallelt med sin advokatvirksomhed har han ligeledes i Luxembourg gennemgået en praktisk uddannelse som notar og har inden for rammerne af forhandlingerne om de nye medlemsstaters tiltrædelse arbejdet i generalsekretariatet for Fællesskabernes Ministerråd.

Han blev udnævnt til tjenestemand i Kommissionens juridiske tjeneste den 25. juni 1973, hvor han arbejdede som fuldmægtig indtil 1. august 1978, da han blev ansat i en stilling som fuldmægtig ved Revisionsretten. I denne stilling har han fra begyndelsen skullet udføre både administrativt og revisionsmæssigt arbejde. Han blev udnævnt til ekspeditionssekretær med virkning fra 20. januar 1980 i den juridiske tjeneste.

Fra 15. januar 1981 blev den juridiske tjeneste underlagt »formandens kabinet«, som den stadig hører under.

Den 24. marts 1983 besluttede Revisionsretten at ændre fordelingen af budgetterede stillinger mellem »formandens kabinet« og »administrationen og personaleforvaltningen«. I henhold til denne beslutning overflyttede den en stilling som juridisk ekspeditionssekretær fra »formandens kabinet« til »administrationen og personaleforvaltningen«. Ved afgørelse af 14. april 1983 ændrede Revisionsrettens formand sagsøgerens placering ved med virkning fra 15. april 1983 at overflytte ham fra »formandens kabinet« til »administrationen og personaleforvaltningen«.

II — Skriftveksling

Den 26. april 1983 indgav sagsøgeren klage til ansættelsesmyndigheden ved Revisionsretten, dvs. dens formand. Sideløbende hermed indleverede han en stævning til Domstolens justitskontor ledsaget af en begæring om foreløbige forholdsregler, som begge er indgået til Domstolen den 28. april s.å.

Formanden for anden afdeling tog ikke begæringen om foreløbige forholdsregler til følge, i det væsentlige fordi sagsøgeren ikke havde godtgjort, at udsættelsen af gennemførelsen af de trufne afgørelser var uopsættelig; som følge heraf fortsætter behandlingen af sagens realitet.

Skriftvekslingen er forløbet forskriftsmæssigt.

Domstolen (anden afdeling) har på grundlag af den refererende dommers rapport og efter at have hørt generaladvokaten besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisførelse.

Den har imidlertid anmodet sagsøgte om at fremlægge referatet af det møde, der blev holdt af Revisionsretten torsdag den 24. marts 1983, eller i hvert fald et bekræftet uddrag af dette mødereferat vedrørende fordelingen af stillinger mellem »formandens kabinet« og »administrationen og personaleforvaltningen«, navnlig vedrørende overflytningen af en stilling som juridisk ekspeditionssekretær fra »formandens kabinet« til »administrationen og personaleforvaltningen«. Den har ligeledes anmodet sagsøgte om at fremlægge en beskrivelse af sagsøgerens arbejde før og efter hans overflytning samt af Marty-Gauquié's arbejde fra 14. april 1983. Domstolen har endvidere indkaldt generalsekretær ved Revisionsretten Stoll og chef for afdelingen »personaleudgifter« Gérald Coget til retsmødet for at besvare de spørgsmål, som Domstolen måtte finde hensigtsmæssigt at stille dem.

III — Parternes påstande

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

»A) Principalt:

1) Sagen antages til realitetsbehandling, og der gives sagsøgeren medhold.

2) Som følge heraf

a) annulleres Revisionsrettens beslutning af 24. marts 1983, der ændrer fordelingen af stillinger mellem 'formandens kabinet' og 'administrationen og personaleforvaltningen' og især overfører en stilling som juridisk ekspeditionssekretær fra 'formandens kabinet' til 'administrationen og personaleforvaltningen';

b) annulleres den afgørelse, der blev truffet af Revisionsrettens formand den 14. april 1983, og som ændrer sagsøgerens placering og medfører, at han nu gør tjeneste i 'administrationen og personaleforvaltningen';

c) annulleres afgørelsen af 27. april 1983 om afvisning af hans klage herover;

d) tilpligtes sagsøgte at betale sagens omkostninger.

B) Subsidiært:

1) Sagen antages til realitetsbehandling;

2) før der træffes afgørelse om sagens realitet, bestemmes, at der som led i bevisførelsen skal fremlægges de i stævningen angivne dokumenter, og at Jean-Aimé Stoll skal afhøres om de i stævningen nævnte spørgsmål, samt at Albert Leicht og Gérald Coget skal afhøres.

Sagsøgte har nedlagt følgende påstande:

»— Sagen antages til realitetsbehandling, og sagsøgte frifindes.

— Sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger, herunder omkostningerne ved sagen om foreløbige forholdsregler.«

IV — Parternes anbringender og argumenter under skriftvekslingen

Sagsøgeren har fremført følgende fem anbringender.

Første anbringende:

Tilsidesættelse af artikel 2, stk. 1, og artikel 7, stk. 1, første afsnit, i vedtægten for tjenestemænd i De europæiske Fællesskaber og af artikel 7 i Revisions-

rettens forretningsorden; inkompetence og tilsidesættelse af almindelige retsregler og retlige principper, navnlig principperne »patere legem quam ipse fecisti« og »man kan ikke både give og beholde«

Sagsøgeren har anført, at i et tilfælde som det foreliggende, hvor der er ansat en tjenestemand i stillingen, fremgår det af de ovennævnte bestemmelser, at det ikke er Revisionsretten som kollegium, der er kompetent til at ændre fordelingen af stillinger mellem sektorerne, men formanden for Revisionsretten som ansættelsesmyndighed. Den pågældende overflyttede stilling er faktisk en stilling, der er besat, da der kun er én stilling som juridisk ekspeditionssekretær ved Revisionsretten, nemlig sagsøgerens. Før den af Revisionsretten trufne beslutning har det ifølge sagsøgeren altid været formanden, som har truffet beslutning om ændring af placeringen af en stilling og dens indehaver, dvs. omplaceringen af tjenestemanden med hans stilling. Under disse omstændigheder er det med urette, at Revisionsretten anfører, at der først er sket en ændring af fordelingen af budgetterede stillinger mellem to afdelinger og derefter en beslutning om at overflytte sagsøgeren. Desuden er sagsøgtes to udtalelser om, at det drejer sig om en overflytning af budgetterede stillinger, og at den overflyttede stilling er den eneste, der svarer til sagsøgerens speciale og kvalifikationsniveau, uforenelige.

Sagsøgte har heroverfor anført, at Revisionsretten i henhold til dens forretningsordens artikel 13 »træffer afgørelse om afdelingernes opbygning og fordeler stillingerne mellem sektorerne«. Følgelig henhørte beslutningen af 24. marts 1983 om overflytning af en budgetteret ekspeditionssekretærstilling fra én afdeling til en anden under Revisionsrettens kompetence, mens afgørelsen af 14. april 1983 om at placere sagsøgeren i afdelingen «administrationen og personaleforvaltningen« henhørte under Revisionsrettens formands kompetence som ansættelsesmyndighed.

Det første anbringende kan kun forklares ved, at sagsøgeren har forvekslet begreberne »fordeling af budgetterede stillinger« og »placering af tjenestemænd«. Ifølge sagsøgte skyldes denne forveksling, at ansættelsesmyndigheden i andre institutioner har kompetence såvel med hensyn til fordeling af budgetterede stillinger som med hensyn til ændring af placeringer. Den har endelig bestridt det af sagsøgeren anførte, hvorefter alle tidligere ændringer af placering er blevet foretaget af formanden for Revisionsretten, og har anført, at de eksempler, der er fremlagt som bilag til stævningen, angik ændringer, hvor man har ombyttet to placeringer, som blev besluttet inden for rammerne af personalemobilitetspolitikken; ændringerne angik tjenestemænd i samme lønklasse og fandt sted mellem afdelinger, som ligeledes havde tilsvarende budgetterede stillinger, hvilket ikke har været tilfældet i denne sag.

Andet anbringende:

Tilsidesættelse af tjenestemandsvedtægtens artikel 25, stk. 2, og af væsentlige formforskrifter

Sagsøgeren har anført, at den pågældende beslutning, som indeholder et klagepunkt

imod ham, skal være begrundet. Revisionsrettens beslutning af 24. marts 1983 er det imidlertid ikke af den simple grund, at den ikke er blevet meddelt ham, at han kun har fået kendskab om den gennem den henvisning, der er indeholdt i Revisionsrettens formands afgørelse af 14. april 1983. Sidstnævnte afgørelse er ikke tilstrækkeligt retligt begrundet, fordi den ikke angiver de grunde, udledt af tjenestens interesse, som berettiger en ændring af sagsøgerens placering. En udførlig begrundelse er nødvendig, så meget mere som sagsøgerens stilling i det foreliggende tilfælde indebærer en stillingsbeskrivelse, som ikke svarer til arten af opgaverne i en revisionssektor, hvortil han imidlertid er blevet overflyttet, selv om han normalt ikke kunne have opnået en stilling i lønklasse A 5/A 4 i en sådan afdeling, fordi han ikke har godtgjort at have seks års erfaring i revisionsvirksomhed.

Ifølge sagsøgeren har sagsøgte med urette hævdet, at beslutningen af 24. marts 1983 er en generel beslutning, dels fordi Revisionsrettens sekretær på udtrykkelig anmodning fra formanden personligt har underrettet sagsøgeren om denne beslutning, dels fordi alle beslutninger vedrørende omplacering med stillingen, såfremt sagsøgtes opfattelse var rigtig, ville være generelle og følgelig ikke skulle meddeles den pågældende tjenestemand skriftligt. Med hensyn til argumentet om, at formandens afgørelse er tilstrækkeligt begrundet med tjenestens og sagsøgerens interesse i kraft af henvisningen til Revisionsrettens beslutning af 24. marts 1983, mener sagsøgeren, at der her er tale om »efterrationaliseringer«, som ikke er begrundet, da tjenestens interesse ikke har været taget i betragtning, hvilket sagsøgeren agter at godtgøre med sit fjerde anbringende.

Sagsøgte har anført, at Revisionsrettens beslutning af 24. marts 1983 er en generel organisatorisk beslutning, som i øvrigt er blevet meddelt sagsøgeren personligt af rettens sekretær. Med hensyn til ansættelsesmyndighedens afgørelse af 14. april 1983, som afgjort er en individuel afgørelse, skal den kun begrundes, hvis den indeholder et klagepunkt mod sagsøgeren, hvilket ifølge sagsøgte ikke er tilfældet her. I øvrigt er den tilstrækkeligt begrundet med tjenestens og sagsøgerens interesse. Tjenestens interesse er klar, fordi arten af kontrolopgaverne i sektoren »administrationen og personaleforvaltningen« viser, at det er nødvendigt at placere en juridisk sagsbehandler dér, og at den måde, hvorpå denne sektors opgaver var blevet udført i løbet af de tre seneste år i øvrigt i mangel af en jurist ikke har været ganske tilfredsstillende. Sagsøgerens interesse er også utvivlsom, såvel med hensyn til hans egnethed til at udføre de opgaver, som betros ham — fordi han selv altid har givet udtryk for, at han også var specialist i kontrol med personale- og administrationsudgifternes lovlighed samt i budget- og finansret — som med hensyn til avancementsmulighederne i denne sektor. Endelig har sagsøgeren ikke taget hensyn til Domstolens praksis vedrørende begrundelse, idet denne har anerkendt, at betingelserne i vedtægtens artikel 25, stk. 2, er opfyldt, når de omstændigheder, hvorunder, og den sammenhæng, hvori den anfægtede retsakt er blevet vedtaget, giver den

pågældende mulighed for at erfare de væsentligste af de momenter, som har ligget til grund for administrationens afgørelse — hvilket er tilfældet her — (se bl.a. dommene af 1. 6. 1983, Seton, 36, 37 og 218/81, Sml. s. 1789, og af 14. 7. 1983, Nebe, 176/82, Sml. s. 2475).

Tredje anbringende:

Tilsidesættelse af tjenestemandsvedtægtens artikler 4, 7 og 29, tilsidesættelse af almindelige retsregler og retsgrundsætninger, især vedrørende omplacering af en tjenestemand med hans stilling samt grundsætningerne om hensigtsmæssig og konsekvent intern forvaltning

Sagsøgeren har gentaget, at når der i det foreliggende tilfælde er tale om en omplacering med stillingen, er denne retligt umulig, fordi den nødvendigvis i det foreliggende tilfælde — og i modsætning til selve formålet med en omplacering med en stilling — nødvendigvis indebærer en væsentlig ændring af arbejdets indhold i samme omfang, som sagsøgeren overgår fra en administrativ sektor til en revisionssektor. I øvrigt er den foreliggende omplacering også retligt umuligt, for så vidt der ikke findes den mindste definition af de nye opgaver, som sagsøgeren skal varetage, og for så vidt disse er uden indbyrdes sammenhæng. Sagsøgeren mener, at det af ham anførte bevises for det første ved den omstændighed, at Leicht, som på det relevante tidspunkt var det medlem, der ledede den pågældende revisionssektor, og hans nye kontorchef Coget havde erklæret over for ham, at de havde behov for en revisor og ikke for en jurist, og for det andet ved at han ud af seks måneders arbejde i sine nye hverv havde fire måneder uden arbejde, en måneds ferie og en måneds effektivt arbejde, og for det tredje ved at kontorchefen havde underrettet ham om, at han ikke kunne se nogle juridiske emner, der kunne opføres på arbejdsprogrammet med henblik på den revision, der skulle udføres i 1984, og havde anmodet ham om at finde sådanne emner.

Endelig er der ifølge sagsøgeren tale om en midlertidig situation i den forstand, at det på længere sigt vil være vanskeligt for sagsøgeren at udføre sine juridiske hverv i en revisionssektor i betragtning af den arbejdsmetode, der betegnes metode på basis af systemanalyse, således som den findes i Revisionsretten.

Som følge heraf befinder sagsøgte sig i et dilemma. Enten tildeler sagsøgte sagsøgeren revisionsopgaver, i hvilket tilfælde der er sket en væsentlig ændring af hans hverv, og omplaceringen med stillingen er ulovlig, eller den tildeler ham juridiske hverv, og i dette tilfælde er sagsøgeren ikke til nogen nytte dér, hvortil han er blevet overflyttet, følgelig er hans opgaver uden indbyrdes sammenhæng, og omplaceringen er ulovlig som Domstolen har statueret i dommen af 9. juli 1981 (Turner, 59 og 129/80, Sml. s. 1883).

Sagsøgte har anført, at »omplaceringen af sagsøgeren med hans stilling ikke har medført væsentlige ændringer af hans arbejdsopgaver«, fordi han fortsat vil udføre juridiske arbejdsopgaver, men inden for rammerne af en revisionssektor. Sagsøgte har herved henvist til, at sagsøgeren i sin egenskab af fuldmægtig i Leicht's revisionssektor i 1978 allerede, i hvert fald delvis, har beskæftiget sig med revisionssektoren. Derfor er omplaceringen af sagsøgeren gyldig, da den ikke er begrundet i hensyn til rent administrativ hensigtsmæssighed, så meget mere som de opgaver, der er overdraget ham, ikke klart står i misforhold til hans uddannelse og hans tidligere beskæfti-

gelse, og følgelig er Turner-dommen ikke relevant i denne sag. Sagsøgte har ligeledes herved henvist til, at vurderingen af en tjenestemands egnethed henhører under administrationens kompetence.

I øvrigt er de opgaver, som er overdraget ham i sektoren »administrationen og personaleforvaltningen« ikke usammenhængende. Dette sektor har tværtimod behov for en jurist, og den omstændighed, at opgaverne ikke er beskrevet, er uden betydning, fordi ingen stilling ved Revisionsretten har en sådan beskrivelse, da disse opgaver af hensyn til tilpasningen af revisionens udvikling er standardiserede. Der består i øvrigt ingen retlig pligt for en fællesskabsinstitution til at beskrive sit personales opgaver i form af en organisationsplan; der skal kun udarbejdes en budgetmæssig fordeling af stillingerne.

Med hensyn til sagsøgerens argument om, at han ikke kan søge en stilling som ekspeditionssekretær i en revisionssektor, fordi han ikke har seks års erfaring på dette område, har sagsøgte anført, at dette argument er baseret på en meddelelse om udvælgelsesprøve, som ikke kan udgøre en beskrivelse af arbejdsopgaver i en stillingsgruppe.

Hvad endelig angår det af sagsøgeren anførte vedrørende den påståede mangel på sammenhæng i hans arbejde, mener sagsøgte, at sagsøgeren på graverende måde har overset visse af de forpligtelser, som påhviler ham, og finder det overraskende, at han på trods af sine forpligtelser i henhold til vedtægten fremhæver sin ringe indsats og gør dette til et argument.

Fjerde anbringende:

Tilsidesættelse af vedtægtens artikel 7, stk. 1, og af almindelige retsregler og retsgrundsætninger, navnlig vedrørende god forvaltningsskik og om, at forvaltningsakter retsgrundlag skal være uanfægteligt, dvs. at de ikke må være behæftet med retlige og/eller faktiske mangler, og at de skal være konsekvente og sagligt motiveret

Ifølge *sagsøgeren* kræver tjenestens interesse, at han forbliver placeret i den juridiske tjeneste, da denne placering er berettiget af hans uddannelse og hans faglige erfaring og er i overensstemmelse med den meddelelse om udvælgelsesprøve, på grundlag af hvilken han er blevet ansat. Da formandens afgørelse af 14. april 1983 bekræfter, at sagsøgerens stilling — som en speciel stilling for den juridiske tjeneste — er den eneste, der svarer til hans kvalifikationer, kræver tjenestens interesse, at han ikke fjernes fra den juridiske tjeneste netop på det tidspunkt, hvor arbejdet i denne tjeneste er særlig omfangsrigt.

Derimod findes der ingen juridiske problemer i sektoren »administrationen og personaleforvaltningen«, fordi den juridiske tjeneste i tre år ikke fra denne kontrolsektor har fået forelagt nogen anmodning om juridisk konsultation i forbindelse med et revisionsspørgsmål.

Sagsøgeren har endvidere henvist til, at han ikke har de nødvendige kvalifikationer til at ansøge om en stilling i en revisionssektor, fordi der i de relevante stillingsopslag altid kræves mindst seks års erfaring på revisionsområdet. Følgelig kan det objektivt set ikke være i tjenestens interesse, at sagsøgeren tildeles opgaver, for hvilke han ikke har de nødvendige kvalifikationer.

Endelig har sagsøgeren bestridt sagsøgtes ræsonnement:

— for det første har han anført, at sagsøgtes opfattelse er selvmodsigende i den forstand, at samtidig med, at sagsøgte hævder, at det er i sektoren »administrationen og personaleforvaltningens« interesse at have en jurist, skønt den allerede råder over fem ifølge egne udtalelser, er sagsøgte af den opfattelse, at den juridiske tjenestes interesse ikke kræver, at sagsøgeren og hans stilling forbliver dér, hvilket i øvrigt er en opfattelse, som må sidestilles med en benægtelse af selve den juridiske tjenestes eksistens;

— for det andet er dette ræsonnement vedrørende den juridiske tjeneste ligeledes i strid med skrivelsen fra rettens formand af 14. april 1983 med underretning til hans sektor om, at Marty-Gauquié for fremtiden skulle bestå Revisionsrettens sekretær med de opgaver, der henhører under den juridiske tjeneste;

— for det tredje har der været en ledig A 5/A 4 stilling i sektoren »formandens kabinet«, som kunne overflyttes til Leicht's revisionssektor;

— for det fjerde er der før beslutningen om omplaceringen med stillingen ikke sket en sammenlignende vurdering af den pågældende tjenestes krav, fordi dette spørgsmål ifølge sagsøgeren end ikke har været på dagsordenen for Revisionsrettens møde den 24. marts 1983, og fordi der under dette møde ikke fandt nogen som helst drøftelse af dette emne sted.

Sagsøgte har i det væsentlige anført, at fordelingen af disse stillinger og beslutningen om at placere en juridisk stilling i sektoren »administrationen og personaleforvaltningen« henhører under sagsøgtes frie skøn. I øvrigt har denne sektor en klar interesse i at have en jurist blandt sit personale, om ikke andet, så på grund af arten af denne sektors kontrolopgaver.

Sagsøgte har bestridt sagsøgerens argumentation, fordi denne under henvisning til en række stillingsopslag hævder, at han ikke har de krævede kvalifikationer til udførelsen af sine nye opgaver, mens en tjenestemand ifølge Domstolens praksis »ikke kan påberåbe sig adgangsbetingelserne til en anden udvælgelsesprøve, ... som afholdes på andre betingelser og forfølger en anden målsætning ...«.

I øvrigt har den juridiske tjenestes interesse ikke krævet, at sagsøgeren forbliver dér, fordi han modtager sine instrukser af Revisionsrettens sekretær, fordi denne midlertidigt eller permanent kan lade sig bistå af enhver tjenestemand, der har en juridisk uddannelse, og fordi det følgelig tilkommer ansættelsesmyndigheden at placere endnu en tjenestemand i denne afdeling, som specielt har til opgave at bistå sekretæren.

Med hensyn til forøgelsen af arbejdsbyrden i den juridiske tjeneste — hvilket ifølge sagsøgeren skulle medføre, at han forblev i den juridiske tjeneste — har sagsøgte anført, at denne omstændighed ikke kan benægtes, men at den for en stor del skyldes de sager, som sagsøgeren selv har anlagt ved Domstolen, og som han følgelig ikke selv kan behandle.

Endelig har sagsøgte betonet, at selv om vedtægten har til formål at sikre en tjenestemand den lønklasse, som han har opnået, samt en stilling svarende til denne lønklasse, giver den ham derimod ikke nogen ret til en bestemt stilling; en tjenestemand kan heller ikke under henvisning til sin personlige interesse modsætte sig de af ansættelsesmyndig-

heden trufne foranstaltninger med henblik på organisationen af dens tjenestegrene.

Femte anbringende:

Irregulær procedure og magtfordrejning

Sagsøgeren har for det første anført, at i det omfang, de trufne beslutninger er en retlig umulig omplacering med stillingen, hvis følger er ulogiske og selvmodsigende, må det konkluderes, at den fulgte fremgangsmåde i virkeligheden er en skjult uansøgt forflyttelse af sagsøgeren.

Han har for det andet anført, at i det omfang, de to trufne beslutninger ikke kan forklares ved tjenestens interesse, må det konkluderes, at der foreligger formodning for magtfordrejning.

Denne formodning bekræftes ifølge sagsøgeren af forskellige omstændigheder:

— I løbet af 1982 pålagde Revisionsrettens præsident to gange Stoll at underrette sagsøgeren om, at han ville blive forflyttet til en anden afdeling, såfremt han ikke hævede de to sager, som allerede var anlagt ved Domstolen.

— Den 7. oktober 1982 blev Marty-Gauquié midlertidigt ansat, officielt som erstatning for Ruppert, og placeret i Revisionsrettens formands kabinet; imidlertid har man ladet ham forstå, at han vil blive pålagt at behandle andre administrative og juridiske sager; det er ham, der har erstattet sagsøgeren i den juridiske tjeneste.

— Den 9. marts 1983 rettede Revisionsrettens formand alvorlige bebrejdelser til Stoll vedrørende to notater fra den omstændighed, at disse notater, der var signeret af Stoll, ligeledes bar sagsøgerens initialer, og lod ham forstå, at alle meningsforskelle vedrørende opfattelsen af den juridiske tjenestes rolle ville blive afgjort, når han vendte tilbage fra week-end. Den 15. marts 1983, og uden at sagsøgeren var til stede, underrettede formanden faktisk Stoll om, at sagsøgeren ville blive forflyttet og at Marty-Gauquié skulle erstatte ham. Sagsøgeren har betonet denne omstændigheds betydning og hævder trods sagsøgtes benægtelser, at han faktisk har deltaget i affattelsen af de pågældende skrivelser.

Det følger således af samtlige disse omstændigheder, at de to trufne beslutninger er en skult disciplinær sanktion mod sagsøgeren.

Sagsøgte har anført, at sagsøgeren har overset, at ansættelsesmyndigheden i henhold til vedtægten har et vidt skøn, hvilket bekræftes af Domstolens praksis. I øvrigt har sagsøgte understreget, at de trufne beslutninger, som sagsøgte har påvist ovenfor, er i overensstemmelse med tjenestens og sagsøgerens interesse og følgelig ikke kan anses for at være udtryk for irregulær procedure eller magtfordrejning.

Med hensyn til de af sagsøgeren anførte faktiske omstændigheder har sagsøgte fremsat følgende bemærkninger:

— Med hensyn til truslen om forflyttelse har sagsøgte fremhævet, at Revisionsrettens formand og sekretær meget ofte har uformelle og fortrolige samtaler; selv hvis det antages, at formanden har haft de af sagsøgeren hævdede hensigter, må de dog vurderes på baggrund af disse møder.

Da formanden ikke har været kompetent til at foretage overflytningen af sagsøgerens stilling, »er det desuden vanskeligt at se, hvorfor han over for sagsøgeren skulle have fremsat en trussel, som han ikke kunne udføre«.

— Med hensyn til den omstændighed, at sagsøgeren skulle være erstattet med Marty-Gauquié, er denne antagelse udelukket, fordi den budgetterede stilling, som sagsøgeren beklæder, er blevet omplaceret sammen med ham.

— Med hensyn til de bebrejdelser, som formanden skulle have rettet mod sagsøgeren den 9. marts 1983, er de hverken alvorlige eller rettet mod sagsøgeren; i øvrigt kunne de heller ikke være det, fordi de angik arbejde, som sagsøgeren ikke har deltaget i.

V — Svar på domstolens spørgsmål

Domstolen har anmodet sagsøgte om at fremlægge beskrivelser af sagsøgerens arbejdsopgaver før og efter hans omplacering samt af Marty-Gauquié's arbejdsopgaver fra 14. april 1983, og har først henvist til, at Revisionsretten ikke følger den politik at beskrive sine tjenestemænds opgaver, men kun de budgetterede stillinger.

På denne baggrund har sagsøgte først beskrevet de af sagsøgeren udførte arbejdsopgaver og dernæst de af Marty-Gauquié udførte.

Med hensyn til sagsøgeren har sagsøgte erklæret, at da denne var placeret i rettens sekretariat, havde han udelukkende til opgave at bistå dennes sekretær. I denne egenskab har sagsøgeren medvirket ved udarbejdelsen af juridiske udtalelser om de mest forskellige emner samt udtalelser vedrørende forberedende retsakter; han har ligeledes bistået Revisionsrettens sekretær som dennes repræsentant i institutionens rådgivende indkøbs- og markedsudvalg; endelig har han deltaget i en række møder mellem de administrative chefer og i vedtægtsudvalget, hvorunder Revisionsrettens sekretær repræsenterede denne.

Efter at have henvist til grundene til, at sagsøgeren er blevet omplaceret til administrationen og personaleforvaltningen, har sagsøgte i denne sammenhæng forklaret, at sagsøgerens opgaver bestod i følgende:

— at varetage hvervet som afdelingens juridiske konsulent; han blev herved pålagt at udføre juridiske undersøgelser af en række spørgsmål;

— at fremme kontrolopgaver vedrørende juridiske spørgsmål; han har i denne forbindelse varetaget en undersøgelse af udbetalingen af børnetilskud og en anden vedrørende lønklasser ad personam. I øvrigt har han for de første måneder af regnskabsåret 1984 været pålagt at udføre en undersøgelse af Det fælles Forskningscenter i Ispra's anvendelse af personale, som ikke var omfattet af vedtægten eller ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte;

— at udføre juridiske punktundersøgelser inden for rammerne af det kontrolarbejde, der var i gang eller under forberedelse i afdelingen, han

blev i denne forbindelse pålagt at forberede undersøgelsen af »Di appalto«-kontrakterne, undersøgelsen af sygekassens retsstilling og en sammenlignende undersøgelse af de forskellige institutioners fremlæggelse af lister over antallet af stillinger i det almindelige budget.

Med hensyn til de arbejdsopgaver, der blev udført af Marty-Gauquié fra 14. april 1983, har sagsøgte henvist til, at Revisionsrettens formand i en tjenstlig skrivelse af samme dag udtrykkeligt havde erklæret, at Marty-Gauquié har til opgave, »at bistå Stoll i hans hverv som juridisk konsulent, samtidig med at han fortsat så vidt muligt skal bistå Ruppert i de løbende forbindelser med de øvrige institutioner«.

Der er ifølge sagsøgte blot tale om en udvidelse af Marty-Gauquié's opgaver, idet dennes vigtigste opgave altid har været at varetage »forbindelsen med de øvrige institutioner«, en opgave, der kræver den pågældendes stadige tilstedeværelse i de forskellige instanser, som behandler budgetspørgsmål. Desuden har den pågældende efter 15. april 1983 foretaget elleve rejser til Bruxelles, Strasbourg og Paris, svarende til 24 dages effektiv tjenesterejse.

Marty-Gauquié skal ligeledes varetage Revisionsrettens »forbindelser udadtil«, en opgave, der består i at organisere informationsmøder vedrørende rettens virksomhed.

Endelig har Marty-Gauquié siden 15. april 1983 ligeledes bistået Stoll i hans egenskab af juridisk konsulent ved at deltage i interinstitutionelle og fælles organer og ved at medvirke ved affattelsen af en række skrivelser indeholdende den juridiske konsulents udtalelser.

Følgelig har Marty-Gauquié ikke erstattet sagsøgeren i Revisionsrettens juridiske tjeneste, men har blot stillet sin juridiske kompetence til rådighed for rettens sektor for administration og personaleforvaltning.

Sagsøgeren mener, at Revisionsretten ikke blot har beskrevet Lux' og Marty-Gauquié's arbejdsopgaver, og har anmodet om og opnået Domstolens tilladelse til at svare herpå.

Efter endnu en gang at have henvist til, at han ikke har henhørt under en revisionssektor, men under en administrativ sektor, før han blev placeret i formandens kabinet og ikke i Revisionsrettens sekretariat, har sagsøgeren ligeledes understreget, at han under sin placering i den juridiske tjeneste kun har anlagt én sag, som kun angik hans indplacering.

Med hensyn til hans arbejdsopgaver efter hans omplacering har han anført, at i det arbejdsprogram for 1983, som Revisionsretten har fastsat, figurerer der for hans afdeling »personaleudgifter« ingen emner for juridiske undersøgelser; disse undersøgelser er først kommet efterfølgende »alt efter behov«. Med hensyn til de emner, sagsøgte har henvist til, henhører de under den juridiske tjenestes kompetence. I øvrigt har sagsøgeren fremsat følgende bemærkninger om hvert af disse emner:

— Men hensyn til undersøgelser angående børnetilskud, har han udarbejdet en rapport, og efter bemærkninger og drøftelser med sin kontorchef meddelte denne ham den

23. september 1983, at arbejdet med dette emne var indstillet;

— med hensyn til undersøgelsen vedrørende lønklasser ad personam har sagsøgeren udarbejdet en første rapport mellem den 16. og den 29. august 1983, og har derefter yderligere arbejdet med dette emne i tre dage i september, før han udformede en sammenfattende skrivelse den 4. oktober 1983, idet undersøgelserne havde fundet sted i de forskellige institutioner i november 1983, og den endelige rapport blev afgivet i januar 1984;

— endelig har sagsøgeren været forelagt to anmodninger om konsultation, heraf en, som han ikke har kunnet behandle på grund af manglende præcision fra ordregiveren.

Med hensyn til hans virksomhed i 1984 bestod emnet »Di appalto-kontrakt« ikke i et juridisk arbejde vedrørende den revisionsopgave, som sagsøgerens afdeling er pålagt, nemlig »personaleudgifter«; desuden var der tale om en opgave henvendt til en italienskproget specialist i italiensk ret. Med hensyn til det emne, der var fastsat fra juli måned, nemlig en oversigt over Fællesskabernes personalekategorier, mener sagsøgeren, at der kan stilles spørgsmålstegn herved.

Med hensyn til Marty-Gauquié's arbejdsopgaver har sagsøgeren anført følgende:

— da Lux blev omplaceret, skete der samtidig en overflytning af en stilling som fuldmægtig fra »administrationen og personaleforvaltningen« til »formandens kabinet«;

— Revisionsretten har besluttet, at Marty-Gauquié skal bistå Stoll i hans hverv som juridisk konsulent, samme dag som den besluttede at omplacere sagsøgeren med hans stilling;

— siden 1. september 1983 har Marty-Gauquié beklædt den fuldmægtigstilling, der blev overflyttet den 24. marts 1983 til erstatning for sagsøgerens;

— den stilling, som tidligere blev beklædt af Marty-Gauquié, og som havde været Ruppert's, indehaves i dag af Gentin. Følgelig er Marty-Gauquié's placering ifølge sagsøgeren blevet »ændret som følge af og parallelt med de omtvistede beslutninger, og han erstatter sagsøgeren i den juridiske tjeneste«. Sagsøgeren har i denne forbindelse anført, at Marty-Gauquié's væsentligste opgaver efter 15. april 1983 har hørt under den juridiske tjeneste, og at Gentin har skullet varetage forbindelserne til de øvrige institutioner og forbindelserne udadtil.

VI — Mundtlig forhandling

I retsmødet den 22. marts 1984 har Domstolen først hørt Stoll og Coget, som har besvaret de af Domstolen selv og af sagsøgeren stillede spørgsmål. Endvidere har parterne afgivet mundtlige indlæg og besvaret Domstolens spørgsmål.

Generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 17. maj 1984.

Præmisser

1 Ved stævning, indgivet til Domstolens justitskontor den 28. april 1983, har Charles Lux, tjenestemand i lønklasse A 5 ved Revisionsretten for De europæiske Fællesskaber, anlagt sag med påstand om annullation af Revisionsrettens beslutning af 24. marts 1983 om omfordeling af stillinger mellem »formandens kabinet« og »administrationen og personaleforvaltningen« og om overflytning af en stilling som juridisk ekspeditionssekretær fra »formandens kabinet« til »administrationen og personaleforvaltningen«, samt af en afgørelse, der blev truffet af Revisionsrettens formand den 14. april 1983, og som ændrer sagsøgerens placering, idet han nu gør tjeneste i Revisionsrettens sektor for »administrationen og personaleforvaltningen«.

2 Ved særskilt begæring indgivet samme dag har sagsøgeren nedlagt påstand om, at de nævnte beslutninger udsættes ved en foreløbig forholdsregel.

3 Den 20. maj 1983 har formanden for anden afdeling afsagt kendelse om, at begæringen om udsættelse af de anfægtede beslutninger ikke tages til følge.

4 Det fremgår af sagen, at sagsøgeren efter at have fungeret som fuldmægtig i Kommissionens juridiske tjeneste fra 25. juni 1973 til 1. august 1978 blev ansat i en fuldmægtigstilling ved Revisionsretten. I denne stilling skulle han fra begyndelsen udføre både administrative opgaver og kontrolopgaver; derefter blev han med virkning fra 20. januar 1980 ansat som fuldmægtig i den juridiske tjeneste, som den 15. januar 1981 blev underlagt »formandens kabinet«, som den stadig hører under.

5 Sagsøgeren varetog dette arbejde indtil den omtvistede afgørelse af 14. april 1983, hvorved han blev overflyttet til revisionssektoren »administrationen og personaleforvaltningen«.

6 Til støtte for sin påstand har sagsøgeren anført fem anbringender, nemlig at Revisionsretten ikke havde kompetence til at træffe beslutningen af 24. marts

1983, utilstrækkelig begrundelse, indgreb i de vedtægtsmæssige garantier i tjenestemandsvedtægtens artikler 4, 7 og 29, idet Revisionsretten ikke kan omplacere en tjenestemand i tilfælde af væsentlig ændring af stillingen, som det er tilfældet her, tilsidesættelse af tjenestens interesse i strid med vedtægtens artikel 7 og endelig magtfordrejning.

7 Det fremgår af sagen og af den mundtlige forhandling, at parterne i det væsentlige er uenige om to spørgsmål, nemlig om sagsøgte havde kompetence til at træffe de anfægtede beslutninger, og om sagsøgte, da den traf disse beslutninger, har respekteret de rettigheder og garantier, som tjenestemandsvedtægten og Domstolens praksis giver tjenestemændene.

Revisionsrettens interne kompetencefordeling

8 Sagsøgeren har anført, at når der er tale om en stilling, der beklædes af en fastansat tjenestemand, er det ikke den samlede Revisionsret, som har kompetence til at ændre fordelingen af stillinger mellem sektorerne, men Revisionsrettens formand som ansættelsesmyndighed.

9 Sagsøgte har under henvisning til sin særlige interne organisation herom forklaret, at en af Revisionsrettens medlemmer havde anmodet om at få tildelt endnu en jurist til sin sektor, og at Revisionsrettens forretningsorden krævede, at den samlede Revisionsret først overflyttede den budgetterede stilling, og at ansættelsesmyndigheden derefter placerede sagsøgeren i denne. Følgelig har den samlede Revisionsret ikke været inkompetent med hensyn til den første beslutning, da kun den anden beslutning skulle træffes af ansættelsesmyndigheden.

10 Det må konstateres, at parterne er enige om, at der i virkeligheden er tale om en overflytning af sagsøgeren med hans stilling fra »formandens kabinet« til »administrationen og personaleforvaltningen«. Imidlertid, og selv om denne overflytning kan fremstå som en individuel afgørelse, kan sagsøgerens argumentation ikke tages til følge.

11 Denne argumentation overser Revisionsrettens særlige karakter, navnlig den omstændighed, at dens virksomhed er baseret på kollegialitetsprincippet, hvilket kommer til udtryk i dens forretningsordens artikel 13, som bestemmer:

»Artikel 13, afdelingernes opbygning

Retten træffer afgørelse om afdelingernes opbygning og fordeler stillingerne mellem sektorerne.«

Revisionsretten har desuden i mødereferatet af 21. januar 1982 anført, at den med hensyn til fordelingen af de budgetterede stillinger »beslutter ikke at gøre nogen undtagelse fra artikel 13 i forretningsorden, hvorefter den selv fordeler de budgetterede stillinger mellem sektorerne«.

12 Det er derfor ubestrideligt, at overflytningen er sket i overensstemmelse med forretningsordenen, fordi Revisionsretten først har truffet beslutning om at overflytte en stilling fra sektoren »formandens kabinet« til sektoren »administrationen og personaleforvaltningen«, og at formanden som ansættelsesmyndighed derefter har ansat sagsøgeren i denne.

13 Følgelig må anbringendet om, at Revisionsretten ikke havde kompetence til at træffe beslutningen af 24. marts 1983, forkastes.

Overholdelsen af de garantier, der er givet tjenestemændene

14 Før gennemgangen af de klagepunkter, som sagsøgeren har fremført i denne forbindelse, bemærkes, at da der er tale om en omplacering, er de anfægtede beslutninger ikke omfattet af formkravene i vedtægtens artikler 4 og 29.

15 Herefter må sagsøgerens argumentation forstås således, at beslutningen af 24. marts 1983 ikke er begrundet, og at hans omplacering er foretaget i strid med vedtægtens artikel 7, stk. 1, fordi sagsøgeren er blevet overflyttet fra en administrativ sektor til en revisionssektor uden hensyn til tjenestens interesse og stillingernes ækvivalens; den er endelig udtryk for magtfordrejning.

16 Da kravet om begrundelse bl.a. har til formål at give den berørte de oplysninger, der er nødvendige for at konstatere, om der har været hjemmel til at træffe beslutningen, må spørgsmålet om de to anfægtede beslutningers hjemmel først undersøges.

17 Indledningsvis bemærkes, at det i Domstolens praksis er anerkendt, at Fællesskabets institutioner har et vidt skøn ved organisationen af deres tjenestegrene, alt efter de opgaver, som er overdraget dem, og — under hensyntagen til disse opgaver — ved placeringen af det personale, som de har til rådighed, dog på den betingelse, at denne placering sker i tjenestens interesse og med respekt af stillingernes ækvivalens.

18 Følgelig må sagsøgerens anbringender undersøges på baggrund af disse principper.

Tjenestens interesse

19 Ifølge sagsøgeren kræver tjenestens interesse, at han ikke fjernes fra den juridiske tjeneste netop på det tidspunkt, hvor denne tjenestes arbejde er særligt omfangsrigt, mens sektoren »administrationen og personaleforvaltningen« ikke har behov for en yderligere jurist, og dette gælder så meget mere, som han ikke personligt har de nødvendige kvalifikationer til at være placeret i en revisionssektor.

20 Dette argument kan ikke tages til følge. Ikke blot har Revisionsretten fuld handlefrihed ved placeringen af det personale, som den råder over, men det fremgår endvidere af sagen og navnlig af den mundtlige forhandling for Domstolen, at det er det medlem, som er ansvarlig for sektoren »administrationen og personaleforvaltningen«, som har anmodet om, at der blev placeret en juridisk stilling i denne sektor. Det fremgår ligeledes af sagen, at sagsøgeren mellem sin tiltræden ved Revisionsretten i slutningen af 1978 og sin udnævnelse i den juridiske tjeneste den 20. januar 1980 allerede har været placeret i samme kontrolsektor som den, hvortil han nu atter er overflyttet.

21 Endvidere må der også henvises til Revisionsrettens særlige karakter. Denne har for at udføre sin kontrolopgave besluttet som fremgangsmåde at anvende

systemkontrol, en metode, der består i at vurdere systemerne snarere end deres virkninger, og som indebærer en analyse, ikke blot af de interne kontrolforanstaltninger, men også af de budgetprocedurer, som de finder anvendelse på. Der er følgelig tale om en kontrolvirksomhed, der angår såvel den formelle rigtighed som lovligheden af institutionernes økonomiske forvaltning.

22 Det følger deraf, at Revisionsrettens virksomhed til stadighed kræver tilstedeværelse af personale, der har kendskab til såvel juridiske spørgsmål som revisionsspørgsmål; sagsøgeren har derfor med urette hævdet, at tjenestens interesse har krævet ansættelse af en revisor og ikke af en jurist i sektoren »administrationen og personaleforvaltningen«.

23 Desuden har sagsøgeren i sin ansøgning på foranledning af stillingsopslag nr. CC/A/22/79 redegjort for sin erfaring med hensyn til kontrol af såvel personaleudgifternes lovlighed som deres formelle rigtighed; under disse omstændigheder, og selv om hans ansøgning om denne stilling ikke blev imødekommet, er der ikke grundlag for nu at hævde, at han ikke har de nødvendige kvalifikationer til at udføre arbejdsopgaverne som ekspeditionssekretær i revisionssektoren »administration og personaleforvaltning«.

Stillingernes ækvivalens

24 Sagsøgeren har endvidere anført, at princippet om stillingernes ækvivalens ikke er blevet respekteret, fordi sagsøgeren enten fortsat udfører arbejde, der i det væsentlige er juridisk, i hvilket tilfælde hans opgaver er uden sammenhæng, eller der tildeles ham revisionsopgaver, i hvilket tilfælde der er sket en væsentlig ændring af hans arbejdsopgaver, og hans omplacering er ulovlig.

25 Herved må der først henvises til, hvad der er anført ovenfor med hensyn til såvel den særlige karakter af Revisionsrettens organisation, som medfører, at sondringen mellem juridisk arbejde og revisionsarbejde ikke kan opretholdes, som den omstændighed, at sagsøgeren allerede tidligere har udført arbejde i samme revisionssektor.

26 Desuden fremgår det af sagen, navnlig af forhandlingerne for Domstolen, at de opgaver, som er pålagt Lux, langt fra er ubetydelige, men at denne derimod i begyndelsen ikke har udvist den villighed og iver i arbejdet, som man har ret til at forvente af en ansvarlig tjenestemand.

27 Det følger derfor af det foregående, at sagsøgerens tredje og fjerde anbringende ikke kan lægges til grund.

Magtfordrejning

28 Til støtte for dette anbringende har sagsøgeren anført, at de omtvistede beslutninger i virkeligheden er en tilsløret sanktion, idet Revisionsrettens formand ifølge sagsøgeren siden 1982 har ladet sagsøgeren forstå, at han kunne blive forflyttet til en anden tjenestegren, hvis han ikke hævdede de to sager, som han tidligere havde anlagt ved Domstolen. Denne hensigt er blevet bekræftet ved ansættelsen af en midlertidigt ansat, som ifølge sagsøgeren skal erstatte ham i den juridiske tjeneste, og ved den kritik som formanden har rettet til ham i forbindelse med de to skrivelser vedrørende udtalelser om tilsidesættelse af finansinspektørens nægtelse af påtegning.

29 Før dette anbringende behandles, bemærkes, at sagsøgerens sidste argument må forkastes, fordi forhandlingerne for Domstolen har vist, at den pågældende kritik ikke drejede sig om de to skrivelser vedrørende udtalelsen om tilsidesættelse, men de skrivelser, der indeholdt en vurdering af en tjenestemands faglige erfaring.

30 Som Domstolen gentagne gang har udtalt (se bl.a. dom af 5. 5. 1966, Gutmann, 18 og 35/65, Sml. 1965-1968, s. 175), er en beslutning kun behæftet med magtfordrejning, når det på grund af objektive, relevante og samstemmende indicier må antages, at den er truffet til forfølgelse af andre mål end dem, der er angivet.

31 Det fremgår imidlertid af sagen, og navnlig af den mundtlige forhandling for Domstolen, at sagsøgeren ikke har været i stand til på overbevisende måde at godtgøre, at Revisionsrettens formand har haft til hensigt at straffe ham. Da

sagsøgeren ikke har kunnet føre et retligt set tilstrækkeligt bevis for, at ansættelsesmyndigheden har forfulgt andre end lovlige formål, må sagsøgerens femte anbringende ligeledes forkastes.

Manglende begrundelse

32 Sagsøgeren er for det første af den opfattelse, at Revisionsrettens beslutning af 24. marts 1983 mangler enhver begrundelse og i øvrigt ikke er blevet meddelt ham, og for det andet at formandens afgørelse af 14. april 1983, som blot henviser til den forudgående beslutning og til tjenestens interesse, er utilstrækkeligt begrundet.

33 Sagsøgte har heroverfor anført, at beslutningen af 24. marts 1983 ikke krævede begrundelse, da der var tale om en generel beslutning; med hensyn til ansættelsesmyndighedens afgørelse er den begrundet, ganske vist kortfattet, med tjenestens og sagsøgerens interesse, men i betragtning af sammenhængen er denne begrundelse tilstrækkelig.

34 Da der i det foreliggende tilfælde er tale om en foranstaltning til organisationen af tjenestegrenene, der af sagsøgte, som påvist ovenfor, er truffet i tjenestens interesse og under hensyntagen til stillingernes ækvivalens, må begrundelsespligten ses i forhold til det frie skøn, som ansættelsesmyndigheden har på dette område, samt i forbindelse med den marginale karakter af de ulemper, som en foranstaltning af denne art kan have for den berørte tjenestemand.

35 Selv om Revisionsrettens interne organisation har gjort det nødvendigt ved denne overflytning at benytte en procedure, hvorved der først træffes beslutning af den samlede Revisionsret og derefter en afgørelse af ansættelsesmyndigheden, kan dette særlige forhold ikke begrunde en fravigelse af kravene i vedtægtens artikel 25, stk. 2, hvorefter enhver afgørelse, der indebærer et klagepunkt, skal begrundes.

36 Herefter er begrundelsen i ansættelsesmyndighedens afgørelse af 14. april 1980 isoleret set klart utilstrækkelig. For at afgøre, om kravene i artikel 25 er blevet opfyldt, må imidlertid ikke blot den omtvistede afgørelse tages i betragtning, men også de omstændigheder, hvorunder den er blevet truffet. Da begrundelsespligtens formål både er at gøre det muligt for den berørte at

vurdere, om afgørelsen er behæftet med en mangel, som gør det muligt at anfægte dens lovlighed, og at muliggøre domstolskontrol, følger det heraf, at denne forpligtelses rækkevidde må vurderes konkret i hvert enkelt tilfælde.

37 I dette tilfælde fremgår det af sagen, at sagsøgeren, når henses til hans egen karriere ved Revisionsretten, til dennes særlige karakter, som bl.a. indebærer en tendens til standardisering af opgaverne, og til dens personales mobilitet, kunne forvente, at Revisionsretten ville overflytte ham til en anden sektor, navnlig i betragtning af de meddelelser, som generalsekretæren gav ham, og de samtaler, som han havde med denne.

38 Herefter, og da der er tale om en foranstaltning i forbindelse med den interne organisation i tjenestens interesse, hvorved den kompetente myndighed nødvendigvis må have et vidt skøn, kan den anfægtede afgørelse betragtet i sin sammenhæng ikke anses for at være behæftet med en mangel i form af tilsidesættelse af væsentlige forskrifter, som kunne berettige dens annullation.

39 Det følger af det foregående, at annullationspåstanden savner grundlag, og at sagsøgte må frifindes.

Sagens omkostninger

40 I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2, dømmes den part, der taber sagen, til at afholde sagens omkostninger.

41 I henhold til artikel 69, stk. 3, kan Domstolen imidlertid pålægge endog en vindende part at godtgøre den anden part de udgifter, som Domstolen skønner, han har forvoldt modparten unødvendigt eller af ond vilje. I dette tilfælde har Revisionsretten ved ikke på passende måde og udtrykkeligt at oplyse sagsøgeren om grundene til hans overflytning på afgørende måde bidraget til, at den tvist, som er genstand for sagen, opstod. Under disse omstændigheder bør sagsøgte tilpligtes at bære sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN (anden afdeling)

1. **Sagsøgte frifindes.**

2. **Revisionsretten bærer samtlige omkostninger, herunder sagsøgerens.**

Bahlmann Pescatore Due

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 21. juni 1984.

Justitssekretæren
efter bemyndigelse

H. A. Rühl
Ekspeditionssekretær

K. Bahlmann
Formand for anden afdeling

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT P. VERLOREN VAN THEMAAT FREMSAT DEN 17. MAJ 1984 [1]

Høje Domstol.

1. Indledning

I denne sag har Lux, som er tjenestemand ved Revisionsretten i lønklasse A 5, anlagt sag til prøvelse af hans omplacering fra den juridiske tjeneste til revisionssektoren »administration og personaleforvaltning«. Han har nedlagt påstand om annullation af Revisionsrettens beslutning af 24. marts 1983 om overflyt-

1 — Oversat fra nederlandsk.